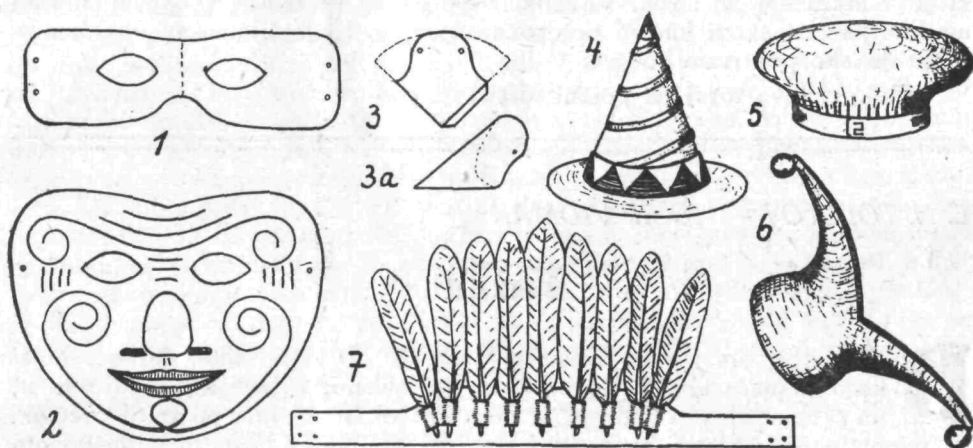

Krinke in pustna pokrivala.

Za pustni torek se otroci — kaj bi se ne! — radi našemijo, saj je to že star običaj v veselem pustnem času. Toda kdo bo trošil denar za drage krinke in podobno pustno ropotijo, ki si jih vendar lahko napravite sami. Na naši sliki vidite vzorce za takšne stvarce!

Na sliki št. 1 vidimo prav običajno majhno krinko, ki pokriva le gornji del obraza; toda navkljub temu, da je majhna, nas v njej le malokdo spozna. Krinko izrežemo iz močnega papirja (kartona), jo namažemo s knjigoveškim lepilom in jo pritismo na črno ali barvasto svilen blago. Dobro je, če namočimo prej blago v raztopini volovskega žolca (dobimo ga za mal denar v vsaki drogeriji ali v trgovinah, kjer prodajajo slikarske potrebščine) in ga potem posušimo. To pa zato, da nam lepilo ne napravi grdih marog na svili. Blago mora ležati na papirju kolikor mogoče gladko in napeto. Nato še dobro pritismo, iztisnemo lepilo, kar ga je preveč, in pustimo, da se krinka do добра posuši. Potem šele odrežemo blago z ostrimi škarjami natanko po

kartonu; odprtine za oči pa izrežemo z ostrim nožem. Na robih pritrdimo gumijasto vrvco, da nam krinka ne zdrkne z obraza.

Prav tako kakor zgoraj delamo tudi pri naši drugi krinki (št. 2). Nalepimo jo na svetlo blago. Ko se posuši, jo izrežemo in narišemo z barvastimi svinčniki ali naslikamo z barvicami vse mogoče komične črte, lise in maroge, ki dajo krinki in seveda tudi nam, če jo imamo na obrazu, še bolj strašen izgled. Maske napravljamo zato iz papirja in blaga, da so trde, a se dajo upogibati in da se prehitro ne raztrgajo. Glede lepila moramo biti precej izbirični; na noben način ne smemo vzeti slabo dišečega kleja, ker bi krinko v tem primeru zelo težko nosili.

Nos (št. 3 a) lahko nosimo pod krinko ali pa brez nje. Iz risarskega papirja izrežemo četrtno kroga, katerega premer naj znaša 6—7 cm, in narišemo nanj obliko nosu (slika 3). S krogi zaznamovana mesta so luknjice, ki služijo, da pritrdimo vanje tenko gumijasto vrvco, ki mora biti tako dolga, da gre okoli glave. Ko je nasek zlepljen, ga poslikamo kolikor mogoče pisano.

Za klobuk (št. 4) izrežemo iz kartona malo več kakor četrtno kroga, katerega premer naj bo 30 cm. Iz tega napravimo stožec in ga zlepimo. Za krajevce izrežemo krožek iz lepenke (premer 30 cm). V sredo te okrogle ploskve pa narišemo s šestilom še en krog, ki odgovarja širini glave; od srede tega obroča pa do oboda notranjega kroga pa zarežemo z ostrim nožem

črte, ki so na krožni črti oddaljene 1—2 cm druga od druge. Te vrezane zobce zganemo navzgor in potegnemo krajevce preko koničastega stožca, nanj pa prilepimo zavite roglje. Na vrhu klobuka pritrdimo še papirnat trak ali svilen pentljo in jo vijugasto ovijemo do krajevcev, kjer jo pritrdimo.

Za kuharčkovo čepico (št. 5) rabimo bel, svilen papir in izrežemo iz njega (dvojna legal) krog v premeru 35—40 cm. Iz tenkega kartona pa izrežemo progo 2—3 cm širine in tako dolgo, da se točno prilega glavi, ko jo sešijemo. Potem potegnemo v obod kroga iz svilenega papirja s šivanko nit in jo toliko zadrtnemo, da se prilega papirnatemu obroču. Svileni papir našijemo nato na obroč, izrežemo še en trak belega papirja in ga prilepimo preko šivanega roba čepice.

Norčkov klobuk (št. 6) sešijemo iz blaga iz dveh delov po kroju na naši sliki. Na konca obeh rogljev klobučka pa prišijemo še po en kraguljček, ki nam ob vsakem gibu veselo zapoje.

Za indijanski nakit (št. 7) potrebujemo nekoliko enakih, močnih gosjih ali puranovih peres (tudi petelinja so prikladna). V kos klobučevine ali blaga, ki je v sredi 4½ cm širok, na koncih pa 3 cm, vrežemo z ostrim nožem majhne zareze, skozi katere potegnemo peresa. Ko sešijemo še oba konca, je indijansko pokrivalo gotovo.

Obilo zabave torej na pustni torek!

L. N. TOLSTOJ — JOSIP VIDMAR:

Fazani.

Divji kokoši pravijo na Kavkazu fazan. Je jih tam toliko, da so cenejši nego domača kokoš. Love jih na tri načine: z jadrom, na drevju in na preplah. Lov z jadrom je takle: na okvir, ki ima po sredi prečnik, se napne platno. Platno mora biti predrto. S tem jadrom in s puško gre lovec ob jutranji zarji v gozd. Jadro nosi pred seboj in opazuje skozi luknjico fazane. Fazani se zjutraj pasejo po jasah. Kedaj cela družina — koklja s piščanci, kedaj petelin s kokošjo, kedaj po več petelinov skupaj.

Fazani človeka ne vidijo, platna se pa ne boje. Tako se jim je lahko približati. Lovec postavi jadro na tla, vtakne puško skozi luknjo in ustrelji žival, ki si jo je izbral.

Na drevju love fazane takole: domačega psa spusti lovec v gozd in hodi za njim. Ko pes najde fazana, plane proti njemu. Fazan zleti na drevo in pes prične lajati nanj. Lovec sledi laježu, pride in ustrelji fazana na drevesu. Ta lov bi bil lahek, če bi fazan sedel na drevo na odprtem mestu in če bi pokonci sedel na drevesu, da bi ga bilo razločiti. Toda fazan sede vedno na gosto drevo v goščavi in se skriva med veje, čim zagleda lovca. In težko je v goščavi pretakniti se do drevesa, na katerem sedi fazan, in je ptiča tudi težko opaziti. Dokler pes sam laja nanj, se ga fazan ne boji: sedi na vejici in se celo ščeperi in bije s krili. Čim pa zagleda človeka, se takoj zlekne po veji, tako da ga samo izurjen lovec lahko opazi; kdor ni vaje, bo stal poleg njega in ga ne bo razločil.

Kadar se kozak plazi k fazanu, si potegne čepico na oči in ne gleda navzgor, kajti fazan se boji človeka, ki ima puško, najbolj pa se boji njegovih oči.